— Kar, ismételni! — kiáltotta a griff és a hamis teknősbéka újból rázendített. Ebben a pillanatban a távolból kiáltás hangzott: — A tárgyalás megkezdődik!

— Gyere! — kiáltotta a griff és Aliszt kézenfogva elrohant vele, anélkül, hogy a dal végét bevárta volna

— Micsoda tárgyalás? — lihegte Alisz futás közben, de a griff csak ennyit mondott: — Gyere! — Evvel még gyorsabban szaladt, miközben egyre halkabban és halkabban hozta feléjük a szél a dal szomorú szavait:

Levesek di-ísze
Drá-ága lé-é!

TIZENEGYEDIK FEJEZET.

Ki lopta el a tortát?

Amikor megérkeztek a tárgyalás színhelyére, a Szívkirály és Szívkirályné trónszéken ültek. Nagy csődület vette körül őket, kismadarak, állatok, kártyák. Az Alsó a trónus előtt állott láncraverve, két oldalt egy-egy katona őrízte. Tapsifüles közel ült a királyhoz, egyik kezében trombitát, a másikban egy pergamenttekercset szorongatott. A terem közepén asztal volt, rajta egy óriási torta, amely olyan csábítóan mosolygott, hogy Alisznak még a nyála is kicsordúlt. — Bárcsak hamar vége volna a tárgyalásnak, hogy körülhordják a tortát! — gondolta. De mivel erre kevés kilátás volt, kiváncsian nézegetett körül, hogy az időt valahogyan agyonüsse.

Alisz eddig még sohasem volt tárgyaláson, de könyvekben már olvasott róla. Örült, hogy majdnem mindenről tudta, hogy micsoda. — Ez a bíró, — gondolta magában, — akinek az a hosszú parókája van!

Maga a király volt a bíró. Koronáját a parókája fölött hordta. Ha kíváncsiak vagytok rá, hogy festett, nézzétek meg a címké-